

Oh, sa wakas! Panibagong album na! Ito na ba? Ito na ba ang hinihintay nating pagbabago? Sabi kasi ng kumare kong si Corny, "Tama na, sobra na, palitan na!" hanggang sa... pak! Hindi niyo kaya! May ambag din pala ang ate mo sa pagpapatalsik sa dakilang Robber Boy ng taon.

Pero, huy! Hindi siya ang pangunahing dahilan kung bakit nasipa mula sa pwesto si Robber Boy, ha. Saan nga ba umabot ang kapangyarihan ng Corny-tto mo?

**Got nothing in my brain -
that's what people say.**

Sa isang patriyarkal na lipunan, marami ang hindi bumilib sa kakayahang ni Mareng Corny. Bakit? Eh, babae nga raw kasi! Ang gusto nila, iyong kayang kontrolin ang sambayanan—kamay na bakal, kumbaga. Wala silang puwang sa kababaihang tila may nakaukit na salitang "kahinaan" sa pangalan. Kaya nga "got nothing in my brain" daw e.

Pero, mhie, real lang tayo! Wala naman kasi talaga siyang paunang kaalaman at karanasan sa panungkulan in the first place. So, hindi ba medyo dasurv? Eme!

**Welcome to
New Malacañang**

SULAT NINA:
**BLONDINA BONNEVI
AT MAJA BLANCA**

SINING NI:
**PAYE GALANG
203Billion**

DISENYO NI:
JISOO ze GREAT

I can make all the tables turn.

Uy, lumaban si mama, matapang.

Alam naman nating karumal-dumal ang administrasyon ni Robber Boy pero palavarn si kumare! In fairness naman kasi, naging instrumental din siya sa pagpapabagsak kay Robber Boy. Kaya, heto na nga, dito na naganap ang EDSA People Power Revolution! Sa panahong ito, natunghayan ang binigkis na tinig ng bayan— ang tanda ng dalisay na pagkakaisa ng mamamayang Pilipino.

Nakakapangilabot, hindi ba? Isipin mo, hindi biro ang sakripisyong kaakibat ng pakikipaglaban para sa kalayaan at demokrasya ng inang bayan. Literal na dugo at pawis ang ibinuwis ng masang api para sa pagsupil ng mapangabuso't marahas na diktadura ni Robber Boy.

Oh, eh, nasaan nga ba si Mareng Corny rito?

Aba, ewan ko rin, bhie! Hindi naman kasi tungkol sa kanya ang EDSA. Hindi ito tungkol sa kung sino mang personalidad. Bagkus, tungkol ito sa mga Pilipino. Hindi naman siya makatutuntong sa posisyong iyon kung hindi dahil sa bayan, 'no!

Kaya naman, **we** can make all the tables turn.

TIME TO

Is it over now?

Bhie, wait. Is it over now na nga ba? Ba-bye na nga ba sa era ng pasakit, ng kawalang kalayaan, ng panahong takot at poot ang nang-ingibabaw? Kung ganoon, parang it's time na to say hello sa Lover era natin!

After 34000 people tortured—oh I mean, after three-hundred takeout coffees later, baka nga malaya na kong makahihigop ng kape sa

kalsada pag-uwi, walang takot na baka biglang out of the woods na ko after a moment. Hindi 'yon 'yung "Let's get out of this town" na gusto ko, 'no!

O siya, sana hindi lang ito isa sa wildest dreams ko! Pagod na ang beauty kong maging fox sa mundo ng mga hunters—yong hilig magkulong for their convenience, 'yong manunutok ng baril kasi wala e, mas madaling kumitil ng buhay kaysa magprotekta. Kasi sino ba naman ako, I am just a girl!

I can see the end as it begins.

Tsk akala ko rin it is over na... pero parang bumalik lang tayo ulit sa umpisa pagkatapos ng halos apatnapung taon. Parang Principle of Uniformitarianism pero election version. Haaaay, kung tatayo ako sa gitna ng EDSA noong 1986 mula sa magulong kalsada ng Katipunan sa ngayon, tunay ngang *I can see the end as it begins*.

Isang malaking lunas ang EDSA Revolution, ang sama-samang boses ng milyong taong tumindig, para wakasan ang sakit ng pang-aapi at ang epidemya ng pagyurak sa karapatang pantao sa kamay ng isang malupit na diktador. Pero para tayong mga batang atat sa unang ulan ng Mayo kaya nagtampisaw tayo, nagbasa, at sa huli nagkasakit... at imbes na uminom ng gamot, muli na naman tayong nakipagsapalaran sa buhos ng ulan. Hindi na kaya ng Royal, paracetamol, o Koolfever ang ganitong sistema—kagaya tuwing eleksiyon—na paulit-ulit tayong naghahanap ng ikagiginhawa natin pero patuloy pa ring sumusugal sa ikasasakit kalaunan. Band-aids don't fix bullet holes!

Hindi na tayo natuto, nauto na naman, at magpapauto muli sa susunod. Like any election, it drives you crazy, 'no? But you know you wouldn't change anything. Welcome to new (yet the same) Malacañang!

Sana hindi na natin hintayin na ma-got down in flames ang Pilipinas. Ang katotohanang unti-unti pinasasawalang bigat ang 1986 revolution dahil natapat ng Linggo sa kalendaryo, ay sintomas ng pagkalimot kung saan ba tayo nanggaling at ano ang pinaglalaman natin. *I wish you would not shake it off.*

Hindi pa rito nagtatapos ang kuwento, marami pang era na pagdadaan, se you na lang siguro at midnight! Or whenever 'pag ready na tayong matuto at hindi maging bulag-bulagan! *I would wait for ever and ever—joke—sana this lifetime naman! Please, sana machoose.*

On a serious note, hindi pa naman talaga rito nagtatapos ang kuwento. Hindi dapat natin hayaang dito na lamang magtapos ang kuwento sapagkat nasa mga kamay natin ang panulat—isang katotohanang tila naiba-baon na sa limot sa kasalukuyan. Sa panahon kasi ngayon, para bang nakalilimutan na nating nasa kamay pa rin ng bawat isa ang susi tungo sa makatao at demokratikong pagbabago. Para bang saan man tayo lum-ingon ay *black and white* na lamang talaga ang nakikita ng marami sa mundong ibabaw, kung saan tayo ay binabagabag ng napakaraming katanungang umiikot sa, "Saan ba natin matatagpuan ang isang makulay na mundo?"

The rest of the world was black and white, but we will be in screaming color.

Tayong mga Pilipino ang natatanging kulay sa isang monokromatikong mundo. Nasa atin ang susi sa isang makulay na mundo.

Kaya naman, nawa'y mag-silbi itong imbitasyon at paalala sa kapangyarihang taglay ng nagkakaisang Pilipino na mas

nananaig pa sa naghahari-harian. Ilang beses mang nakawin sa atin ng mga ganid sa kapangyarihan ang ating kalayaan, lagi't laging tatandaang ang kapangyarihan ay nasa mamamayan, at wala sa kung sinu-mang lingkod-bayan.

Bakit?

Dahil tayo ang gobyerno.

